

Sundheds- og Ældreudvalget 2015-16
SUU Alm.del endeligt svar på spørgsmål 241
Offentligt

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Dato: 8. februar 2016
Enhed: Primær Sundhed, Ældrepoli-
litik og Jura
Sagsbeh.: DEPASO
Sagsnr.: 1602374
Dok. nr.: 13132

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har den 28. januar 2016 stillet følgende spørgsmål nr. 241 (Alm. del) til sundheds- og ældreministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 241:

”Ministeren bedes oversende sit talepapir fra samrådet den 28. januar 2016 om magtanvendelse overfor ældre og demente”.

Svar:

. / . Talepapiret fra samrådet den 28. januar 2016, om magtanvendelse overfor ældre og demente borgere, er vedhæftet som bilag til svaret. Det skal bemærkes, at det talte ord gælder.

Med venlig hilsen

Sophie Løhde / Ann-Sofi Olsen

Sundheds- og Ældreministeriet

TALEPAPIR

Det talte ord gælder

28. januar 2016 kl. 16.00-17-30, Christiansborg 1-133

Tale til samråd om magtanvendelse overfor demente borgere

Tak til Sundheds- og Ældreudvalget og § 71-tilsynet for samrådsspørgsmålene. Jeg vil lægge ud med at besvare samrådsspørgsmål Q.

Som social- og indenrigsministeren indledningsvist fortalte, er Ankestyrelsens undersøgelse om ”Kommuneres håndtering af magtanvendelsesreglerne overfor borgere med demens”, afgrænset til demente borgere.

Mennesker med demens er en af de mest sårbare grupper i vores samfund.

Det er mennesker, der ikke kan sætte ord på det, som de gerne vil, eller kan fortælle hvor de har ondt, og som derfor – uden ond vilje – kan komme til at opføre sig aggressivt.

Eller som forlader plejecentret midt om natten, fordi de ikke ved, hvor de er og gerne vil ”hjem”.

Det stiller uden tvivl store krav til de medarbejdere, der arbejder med plejen af demente.

Jeg tror faktisk, at de sager, der refereres til i Ankestyrelsens undersøgelse, giver et godt indblik i, hvad det er for nogle svære situationer, medarbejderne skal håndtere i det daglige.

- Det er borgeren, der har spist en julestjerne med jord og ikke selv kan spytte ud.
- Og det er borgeren, der er vred, og tager fat i en anden beboer og slår ud efter en medarbejder.

Brug af magt skal altid ske som den absolut sidste udvej. Når alle andre tiltag er udtømte, og der er fare for, at den demente gør skade på sig selv eller andre.

Det fremgår klart af lovgivningen. Og det er ikke uden grund.

- Det handler nemlig om borgernes ret til at bestemme over eget liv. Deres personlige frihed.

Min holdning er derfor klar. Brug af magt skal reduceres til det absolut nødvendige.

Jeg er dog også opmærksom på, at anvendelse af magt kan være nødvendig i nogle situationer.

- Det gælder for eksempel, hvis en borger ikke vil have børstet tænder, og det har stået på i flere dage.
- I den situation må plejemedarbejderne afveje borgerens selvbestemmelse i forhold til borgerens sundhed, herunder den mulige risiko for følgesygdomme.

Det leder mig videre til besvarelse af samrådsspørgsmål R, hvor jeg skal svare på, hvilke overvejelser Ankestyrelsens rapport giver mig anledning til.

Som det også fremgår af besvarelsen af SUU alm. del spørgsmål 135, har jeg i rapporten især hæftet mig ved, at flere kommuner peger på, at plejepersonalet har vanskeligt ved at vurdere, hvor grænsen går mellem omsorg og magtanvendelse.

- Derudover har jeg hæftet mig ved, at medarbejderne har efterspurgt mere viden om brug af magtanvendelse.

Jeg finder det derfor bekymrende, at den kommunale myndighed i langt størstedelen af de sager, som Ankestyrelsen har gennemgået, ikke har anvist alternativer til magtanvendelse.

- Ankestyrelsen vurderer eksempelvis, at kommunerne i 31 ud af 54 sager kunne have peget på pædagogiske tiltag som alternativ til magtanvendelse.

Det er kommunen – altså den kommunale forvaltning eller myndighed – der har det overordnede ansvar for anvendelsen af magt over for borgerene.

- Deri ligger også en pligt til at vejlede medarbejderne om reglerne for magtanvendelse.
- Ankestyrelsens rapport får mig til at tvivle på, om kommunerne løfter den her opgave godt nok.

Som medarbejder i plejen balancerer man hele tiden med - på den ene side at varetage sin omsorgspligt - og på den anden side at respektere borgerens ret til selvbestemmelse.

Derfor er det da heller ikke overraskende, at Ankestyrelsen vurderer, at det er af stor betydning, at myndigheden anviser konkrete alternativer til magtanvendelse samt sikrer en løbende vejledning om reglerne.

Hvis en medarbejder én gang har søgt om tilladelse til anvendelse af magt – eller indberettet anvendelse af magt – uden at få at vide, at der faktisk er alternativer, er der jo ikke noget at sige til, at medarbejderen i en lignende situation vil tro, at det er den rette fremgangsmåde.

Jeg har også hæftet mig ved, at der er kommuner, der i rapporten giver udtryk for, at det ikke er alle indgreb, der bliver registreret og indberettet.

Det er meget problematisk af flere grunde.

- Dels vil indgrebet muligvis gentage sig, idet ingen har mulighed for at gribe ind, når magtanvendelsen foregår i det skjulte.

- Dels vil myndigheden og kommunalbestyrelsen ikke have et reelt overblik over omfanget af magtanvendelse, og vil derfor ikke kunne iværksætte relevante tiltag til at forebygge magtanvendelse.

Det tyder på, at der skal ændres i kulturen omkring magtanvendelse – og at medarbejderne i plejen skal have viden om, hvorfor det er afgørende, at de indberetter anvendelse af magt. Også selvom de mener, at indberetningen kan være en tidsrøver.

Medarbejderne skal omvendt møde en åben dør og ikke være nervøse ved, at de for eksempel stikker ud i statistikken, når de indberetter magtanvendelse.

Det kan kun lade sig gøre, hvis der er en åben kultur omkring magtanvendelse, og der er mulighed for at tale åbent omkring de vanskelige situationer, man har stået i.

Jeg finder derfor initiativerne fra social- og indenrigsministeren, om dels at revidere magtanvendelsesvejledningen og dels at ændre indberetningskemaerne og i den sammenhæng inddrage praktikerne, meget vigtige.

- Også fordi dette arbejde vil bidrage til at sætte fokus på emnet i kommunerne.

Jeg har også bidt mærke i, at 82 ud af 83 kommuner i Ankestyrelsens undersøgelse oplyser, at de har en eller flere demenskoordinatorer.

- Og at demenskoordinatorerne i stort set alle kommunerne, står for rådgivning og uddannelse i forhold til magtanvendelse.

Det tyder på, at kommunerne prioriterer at have medarbejdere ansat, der har særlig viden om demens.

- Herunder også viden om hvordan man håndterer de svære situationer i plejen af demente.

En kommune påpeger også helt konkret, at plejemedarbejderne ikke længere oplever udfordringer i forhold til at indberette magtanvendelse, efter, at demenskoordinatoren har gennemført undervisning i hjemmeplejen og på plejecentrene.

Der ligger derfor en vigtig opgave for kommunerne fremover i forhold til at få demenskoordinatorernes viden og kompetencer mere i spil, så medarbejderne i plejen, samt de lokale ledere, har en aktiv sparringspartner.

Faktisk vil jeg sige, at når man ser på resultaterne og anbefalingerne i Ankestyrelsens undersøgelse som helhed, så burde den være en løftestang for kommunerne til gennemgå deres praksis omkring magtanvendelse.

- For eksempel til at gennemgå deres retningslinjer. Og til at få lavet noget undervisning på plejecentrene og i hjemmeplejegrupperne.
- Det vil sige: At få sat noget fokus på det her område og klæde medarbejderne på til at håndtere de opgaver, som de dagligt står overfor.

I samrådsspørgsmål T bliver jeg spurgt til, hvad *jeg* vil gøre for at sikre, at ældre og demente oplever respekt og værdighed og ikke udsættes for unødigt magtanvendelse.

Jeg tror ikke, at det er nogen hemmelighed, at regeringen prioriterer ældreområdet meget højt. Herunder også demensområdet.

Partierne bag finanslovsaftalen var helt konkret enige om at styrke kommunernes arbejde med en mere værdig ældrepleje ved at indføre værdighedspolitikker i kommunerne og samtidigt årligt tilføre 1 milliard kroner ekstra til en værdig ældrepleje.

Værdighedsinitiativet skal styrke kommunernes arbejde med en værdig ældrepleje og understøtte, at arbejdet i ældreplejen har fokus på værdighed.

Regeringen har også, sammen med satspuljepartierne, afsat 470 mio. kr. over fire år til en national handlingsplan for demens 2025.

Det har vi, fordi vi som regering er klar til at påtage os en del af ansvaret for at styrke demensindsatsen i Danmark.

Handlingsplanen udarbejdes i en bred og inddragende proces med de relevante aktører på området.

Jeg er derfor i gang med at indhente inspiration til handlingsplanen - både i Danmark og i udlandet.

- Og jeg har særligt fokus på at spørge dem, det hele handler om – nemlig de demente selv og deres pårørende – hvad der er vigtigt for dem.

Disse inputs skal, sammen med et fagligt oplæg udarbejdet af Sundhedsstyrelsen, danne afsæt for den endelige nationale handlingsplan for demens 2020.

Regeringen forventer at præsentere demenshandlingsplanen i efteråret 2016.

Endelig har vi, sammen med satspuljepartierne, afsat 50 mio. kr. til at gøre eksisterende plejeboliger mere demensvenlige.

Vi ved nemlig, at plejeboligers fysiske indretning kan have stor betydning for de demente. Mindre ændringer, som farver og belysning, kan være med til at skabe mere tryghed, fordi de demente borgere simpelthen har lettere ved at finde rundt.

Derfor synes jeg faktisk, at vi som regering allerede har taget en række ambitiøse tiltag, som kan være med til at skabe mere værdighed og tryghed i plejen.

Jeg vil dog også gerne understrege, at vi ikke kan løse det hele fra Christiansborg. Også selvom vi gerne ville.

Det handler først og fremmest om, at man i kommunerne får set på området.

Det er jo, når alt kommer til alt, i mødet med medarbejderne i plejen, at borgeren skal mødes og behandles med værdighed og respekt.

- Og respekt for borgeren handler blandt andet om, at man kender borgeren og borgerens livshistorie.
- At man har spurgt indtil til den ældre – eller de pårørende – hvem borgeren er, og hvad borgeren kan lide.
- For på den måde at skabe tryghed og et godt udgangspunkt for, hvordan man som medarbejder, skal gå til borgeren.

- Og hvordan man i en kritisk situation kan aflede borgeren og dermed forebygge brug af magt.

Jeg læste forleden, at Mariagerfjord Kommune har igangsat et nyt initiativ med titlen ”Der er noget, du skal vide om mig”.

- Som jeg har forstået det, går det konkret ud på, at borgeren skal udfylde et lille spørgeskema, når de flytter ind på et af kommunens plejecentre, som skal tegne et portræt af borgeren.
- Formålet er at ruste medarbejderne, så de så vidt muligt kan imødekomme borgernes ønsker og præferencer i hverdagen.

Det virker måske som en lille ting. Men i forhold til at tænke værdighed, respekt og forebyggelse af magtanvendelse, er det altså nødvendigt at gøre en indsats for at lære mennesket bag demenssygdommen at kende.

Tak for ordet.

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sim@sim.dk
www.sim.dk

Sagsnr.
2016 - 978

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har d. 28.01.2016 stillet følgende spørgsmål nr. 242, (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares.

Doknr.
315538

Spørgsmål nr. 242:

Dato
03-02-2016

Ministeren bedes oversende sit talepapir fra samrådet den 28. januar 2016 om magt-anvendelse overfor ældre og demente.

Svar:

Talepapiret vedlægges.

Med venlig hilsen
Karen Ellemann

Bilag: Talepapir til brug ved besvarelsen af samrådsspørgsmål A fra § 71-tilsynet og S fra Sundheds- og Ældreudvalget.

Social- og indenrigsminister Karen Ellemanns talepapir

Det talte ord gælder

Anledning	Besvarelse af: 1) § 71-tilsynets samrådsspørgsmål A. 2) SUU samrådsspørgsmål S.
Tid og sted	28. januar 2016, § 71-tilsynet samt Sundheds- og Ældreudvalget.

Samrådsspørgsmål A

”Ministeren bedes kommentere Ankestyrelsens undersøgelse af kommunernes håndtering af magtanvendelsesregler over for borgere med demens fra november 2015, herunder redegøre for om ministeren finder, at personalets viden om anvendelse af magt er tilstrækkelig, siden der træffes så mange forkerte beslutninger, samt om personalet har kendskab til Folketingets § 71-tilsyn.”

Samrådsspørgsmål S, stillet af Karin Nødgaard (DF)

”Hvordan vil ministeren sikre, at regler og retningslinjer overholdes i forbindelse med magtanvendelse overfor ældre og demente?”

Indledning

Tak for invitationen til samrådet.

Det er godt, at det kan lade sig gøre at holde et fælles samråd i § 71-tilsynet og Sundheds- og Ældreudvalget.

Generelt om afvikling af talerne og baggrund

Sundheds- og ældreministeren skal besvare tre og jeg to samrådsspørgsmål.

De fem samrådsspørgsmål A, Q, R, S og T er stillet på baggrund af Ankestyrelsens undersøgelse af kommunernes håndtering af magtanvendelsesreglerne over for borgere med demens.

Det bliver sådan, at jeg i min tale besvarer samrådsspørgsmål A fra § 71-tilsynet først. Derefter vil jeg besvare samrådsspørgsmål S fra Sundheds- og Ældreudvalget. I forbindelse med mit svar på samrådsspørgsmål S kommer jeg ind på den del af spørgsmål R, der handler om, hvilke overvejelser Ankestyrelsens undersøgelse giver anledning til i forhold til antallet af fejl.

Efter min tale vil sundheds- og ældreministeren besvare samrådsspørgsmål Q, R og T fra Sundheds- og Ældreudvalget.

Før jeg begynder på min besvarelse af samrådsspørgsmål A, tror jeg, at det kan være nyttigt at genopfriske ressortfordelingen imellem sundheds- og ældreministeren og mig i forhold til dagens tema.

Det er sådan, at reglerne på ældreområdet og dermed kommunernes opgaver med at sikre, at borgere med demens får den pleje og omsorg, de har behov for, hører under sundheds- og ældreministeren. Det samme gør reglerne om kommunernes tilsyn med indsatsen i plejeboligerne. Jeg har ansvaret for reglerne om magtanvendelse for alle borgere, der modtager en indsats efter serviceloven, dvs. både ældre, handicappede og øvrige målgrupper. Det er nemlig det samme regelsæt som regulerer magtanvendelse, for alle disse grupper.

Samrådsspørgsmål A

Jeg vil nu gå over til min besvarelse af samrådsspørgsmål A. I spørgsmålet er jeg blevet bedt om at kommentere Ankestyrelsens undersøgelse af kommunernes håndtering af magtanvendelsesreglerne over for borgere med demens.

Jeg er endvidere blevet bedt om at redegøre for, om jeg finder, at personalets viden om anvendelse af magt er tilstrækkelig, samt

om personalet har kendskab til Folketingets § 71-tilsyn.

Kommentarer til Ankestyrelsens undersøgelse

Ankestyrelsens rapport indeholder en praksisundersøgelse af 57 konkrete sager om magtanvendelse over for borgere med demens og en spørgeskemaundersøgelse i kommunerne om bl.a. deres praksis og retningslinjer for brug af magtanvendelse. Derudover omfatter rapporten også anbefalinger fra Ankestyrelsen til kommunerne. Jeg vil komme ind på alle tre elementer.

Ankestyrelsen vurderer, at 53 pct. af de 57 sager ikke er i overensstemmelse med regler og praksis. Sagerne ville derfor enten være blevet hjemvist til ny behandling i kommunerne eller ændret, hvis de havde været klagesager i Ankestyrelsen.

I knap 2/3 af de undersøgte 57 sager vurderer Ankestyrelsen, at der er gennemført magtanvendelse på et utilstrækkeligt oplysningsgrundlag. Det kan enten betyde, at betingelserne for indgrebet ikke har været opfyldt i alle sagerne, eller at betingelserne var opfyldt, men at de skriftlige oplysninger i sagen var mangelfulde. Lad mig give et eksempel fra rapporten. En borger er blevet akut fastholdt. Det fremgår ikke af den skriftlige sag, om der i situationen har været nærliggende risiko for væsentlig personskade, og derfor kan Ankestyrelsen ikke vurdere,

om fastholdelsen var berettiget. Sagen var altså mangelfuldt oplyst, men det udelukker jo ikke, at betingelserne for at kunne fastholde personen rent faktisk var til stede i situationen.

Ankestyrelsen vurderer endvidere, at kommunerne kunne have peget på pædagogiske tiltag som alternativ til magtanvendelsen i 30 ud af 54 sager. Det tyder på, at magtanvendelsen ikke har været nødvendig i alle sagerne.

Endelig har Ankestyrelsen fundet, at kommunerne ikke har lavet handleplaner for indsatsen i 19 pct. af de 57 sager, som der er krav i serviceloven om, at de skal.

Jeg synes naturligvis, at resultaterne af praksisundersøgelsen er bekymrende. Reglerne skal følges. Det er et kommunalt ansvar at sikre, der kun skrives til magtanvendelse, når det er absolut nødvendigt.

Rapporten viser dog også, at det er et vanskeligt område, vi har med at gøre, hvor personalet ude i tilbuddene i den konkrete situation skal foretage nogle svære vurderinger.

Rapporten viser, at der er behov for, at kommunerne bliver bedre til at håndtere magtanvendelsesområdet. Det er i den forbindelse

helt centralt, at det personale, der yder hjælp til borgere med demens, har tilstrækkelig viden om reglerne om magtanvendelse og handler derefter. Og så skal kommunerne og medarbejderne i plejeboligerne have mere fokus på at forebygge brug af magt over for borgere med demens.

Men før jeg går nærmere ind i det, vil jeg kommentere nogle af resultaterne i spørgeskemaundersøgelsen.

84 pct. af kommunerne har retningslinjer for alternativer til magtanvendelse. Det er positivt, for det er jo vigtigt, at magtanvendelse forebygges og kun anvendes, når det er nødvendigt.

Det er imidlertid kun 30 ud af 81 kommuner, der har svaret, at de har retningslinjer for overvågning af personer, som er fastspændt med stofseler.

Det er vigtigt at understrege, at der ikke er lovkrav om, at kommunerne skal fastsætte retningslinjer herfor, det er en mulighed kommunerne har. Men jeg synes, at det kunne være et område, hvor kommunerne generelt kunne lade sig inspirere af hinanden. Indholdet i lokale retningslinjer kan jo være med til at tegne et nyttigt billede af kommunernes udmøntning af

magtanvendelsesreglerne. Når det handler om anvendelsen af stofselser, kan jeg forstå, at de fleste kommuner allerede har forholdt sig til deres instrukser og vejledning på området. Det synes jeg er positivt.

Enhver form for magtanvendelse skal registreres og indberettes til kommunen. Det er begrundet i et retssikkerhedshensyn over for borgeren. Mange kommuner har imidlertid over for Ankestyrelsen oplyst, at indberetningsskemaerne kan være vanskelige at udfylde for plejepersonalet, og at det kan indebære fejl og mangler i indberetningen.

Det skal der selvfølgelig gøres noget ved, og det kommer jeg nærmere ind på i mit svar på samrådsspørgsmål S.

Vurdering af om personalets viden er tilstrækkelig

Jeg kommer nu til andet led af spørgsmål A, hvor jeg spørges, om personalets viden er tilstrækkelig. Jeg går ud fra, at der spørges til viden hos alle personalegrupper, der arbejder med magtanvendelse, herunder både plejepersonalet og sagsbehandlerne i kommunerne. Det er nemlig vigtigt at have fokus på, at alle relevante aktører har den nødvendige viden.

Rapportens resultater viser mig, at vi her har med et vanskeligt område at gøre, hvor reglerne kan være svære at bruge for de forskellige personalegrupper, der har med magtanvendelse over for borgere med demens at gøre.

Dette underbygges også af det forhold, at flere kommuner i spørgeskemaundersøgelsen over for Ankestyrelsen har peget på, at det ikke er alle magtanvendelsesindgreb, der bliver indberettet. I den forbindelse har nogle kommuner peget på, at der er brug for at genopfriske medarbejdernes viden om magtanvendelse og pligten til at indberette.

Som jeg sagde før, skal al magtanvendelse registreres og indberettes til kommunen. Men i rapporten peges der på, at det kan være vanskeligt for personalet at afgøre, hvor grænserne går mellem omsorg og magtanvendelse i dagligdagen. Nogle kan have den opfattelse, at det ikke er magtanvendelse, der skal registreres og indberettes, når borger, der stritter imod, fastholdes i en hygiejnesituation – fx skal have skiftet ble. Derfor bliver al magtanvendelse ikke indberettet.

Der er et helt klart behov for, at kommuner og personalet får mere viden om magtanvendelsesområdet og bliver bedre til at bruge reglerne herom over for borgere med demens.

Alt i alt viser rapporten mig, at kommunerne skal blive bedre til at håndtere magtanvendelsesområdet over for borgere med demens.

Vurdering af om personalets kendskab til § 71-tilsynet

I tredje led af spørgsmål A spørges jeg om personalets kendskab til § 71-tilsynet.

Jeg har ikke oplysninger om personalets kendskab til § 71-tilsynet.

Det er en kommunal opgave at sikre, at personer, som tilbageholdes i boligen, underrettes om adgangen til at rette henvendelse til § 71-tilsynet. Det fremgår af magtanvendelsesbekendtgørelsen. Derudover er reglerne herom beskrevet i ministeriets vejledning om magtanvendelse.

Ankestyrelsens anbefalinger

Som afslutning på min besvarelse af samrådsspørgsmål A vil jeg fremhæve, at Ankestyrelsen i rapporten kommer med en række anbefalinger til kommunerne. De handler om anvendelsen af tvangsmæssige indgreb, kommunernes vejledningspligt over for bostederne og sagsbehandlingsregler. Jeg vil opfordre kommunerne til at studere anbefalingerne nærmere i forbindelse med deres arbejde med magtanvendelsesreglerne, for måske er

der en eller flere af anbefalingerne, som kan hjælpe lige præcis deres kommune med arbejdet på området.

Samrådsspørgsmål S

Jeg vil nu gå til besvarelsen af samrådsspørgsmål S. Der bliver spurgt, hvordan jeg vil sikre, at regler og retningslinjer overholdes i forbindelse med magtanvendelse over for ældre og borgere med demens.

Som jeg nævnte i indledningen til talen, kommer jeg i mit svar på dette samrådsspørgsmål ind på den del af spørgsmål R, der handler om, hvilke overvejelser Ankestyrelsens undersøgelse giver anledning til i forhold til antallet af fejl.

Rapporten fortæller mig, at det ikke er nok at opfordre kommunerne til at følge Ankestyrelsens anbefalinger i rapporten. Vi bliver også nødt til at handle centralt for at understøtte medarbejderne i kommuner bedst muligt på dette svære område.

Derfor arbejder mit ministerium på en revision af magtanvendelsesvejledningen, så den bliver mere klar og brugbar for kommunerne og personalet.

Rapporten har også peget på en række udfordringer i forhold til fortolkning af reglerne, blandt andet i forhold til, hvornår der er tale om magtanvendelse, der skal registreres og indberettes, og hvornår der ikke er tale om magtanvendelse. I forbindelse med revisionen af vejledningen vil resultater fra praksisundersøgelsen, oplysninger fra kommunerne i spørgeskemaundersøgelsen og Ankestyrelsens anbefalinger indgå som inspiration til, hvordan vi kan få beskrevet reglerne bedre og dermed hjælpe personalet bedre.

Derudover har jeg bedt Socialstyrelsen om at gå i gang med at forbedre skemaerne til registrering og indberetning af magtanvendelse, så vi får mere fornuftige løsninger på indberetningsdelen. Det kan også hjælpe kommunerne, når de skal forholde sig til, hvordan magtanvendelsen forebygges.

Når kommuner i rapporten peger på, at skemaerne kan være vanskelige at bruge i praksis, vil det være fornuftigt at inddrage de praktikere, som står med udfordringerne i det daglige i arbejdet med at udarbejde nye og forbedrede skemaer. Og det vil jeg sørge for sker. Vi skal nemlig bruge praktikernes viden og tilbagemeldinger til at sikre, at skemaerne bliver anvendelsesorienterede eller lad os kalde det nemmere at

anvende i praksis.

Afslutning

Afslutningsvist vil jeg gerne opfordre kommunerne til at gå området efter i sømmene, både når det handler om sagsbehandlingen og den faktiske udførelse af magtanvendelsen. Men derudover er det selvfølgelig afgørende, at der arbejdes forebyggende på området, så vi undgår magtanvendelse mest muligt - det vil sundheds- og ældreministeren komme ind på i sin tale.

Tak for ordet.